

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TEODORESCU, ORESTE

Codul lui Oreste / Oreste Teodorescu. – București:
RAO International Publishing Company, 2010
ISBN 978-973-54-0298-3

1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ORESTE TEODORESCU
Codul lui Oreste

© Editura RAO, 2010
Toate drepturile rezervate

Ediție îngrijită de
VLAD T. POPESCU

2010

ISBN 978-973-54-0298-3

IDEI ESENȚIALE ÎN ESOTERISM

La început nu exista timpul. Orice om de bun-simț înțelege că timpul este o convenție care măsoară schimbările de poziție ale obiectelor în spațiu și evoluția ființelor de la naștere spre moarte. Însă pentru esoterism este limpede că la începuturi nu existau obiecte în spațiu și nici ființe în evoluție. La început a fost nimicul pe care l-a modelat prin mintea și acțiunile sale Marele Creator. O spune și Biblia... Soarele și Luna apar după crearea luminătorilor. Deci, pentru cei care apucă drumul vertical al gnozei, universul primordial este cel mental, din care se precipită dimensiunile materiale.

Pentru înțelepții Kabbalei, cu mult înaintea nașterii Timpului, Dumnezeu a reflectat asupra sa, și-a imaginat ființe asemănătoare cu El, libere, creatoare, iubitoare, înțelepte și dinamice, demne să devină și să realizeze alături de el Marea Operă de a modela nimicul și de-al transforma în Tot. Apoi El a realizat că trebuie să existe un timp care să permită aceasta evoluție fantastică de la gând la materie. Pentru inițiații tuturor timpurilor, universul este integralist și aflat în permanentă dinamică. Mineralul tinde către vegetal, vegetalul către animal, animalul către uman, umanul către divin, iar divinul către Sursă. În ciuda științelor materialiste, căutătorul sensurilor profunde ale existenței înțelege că Sursa a înzestrat Creația cu conștiință, voință și libertate, astfel încât ce creează mintea să devină materie, sau altfel spus: mai întâi exista planul, apoi construcția!

Platon spunea despre idei că sunt esența lucrurilor, iar Mintea Marelui Creator a însămânțat întreaga sa Operă cu idei generatoare de realități pe diferite planuri. Pânza pe care Dumnezeu

Își pictează Creația este Energia Primordială, pe care mințile celor creați după „Chipul și Asemănarea Sa“ o modelează în funcție de vibrațiile la care au ajuns în căutarea Sursei. Astfel, Arhanghelii lucrează în Lumina Pură, îngerii cu energie fină, zeii cu energie spirituală, iar omul cu energie densă. Întreaga Antichitate se supunea percepției lumii în cheia minte-înaintea-materiei. Astfel, când ei priveau o masă cu delicatețe, nu percepeau direct imaginea lor, ci înțelegeau principiile care s-au angrenat de la bobul de grâu, care se naște în miezul pământului, ca să irumpă când soarele și-a încheiat lucrarea asupra sa în spicul galben, pe care mâna gazdei l-a tăiat transformându-l în pâinea care va hrăni omul, care are nevoie de energie densă, căci doar zeii se pot hrăni din idei, pe când cei aflați în dimensiunea materială sunt damnați să transforme energiile subtile în realități ale materiei în care spiritele lor sunt încarcerate, prin pierderea calității divine! Doar un exemplu de percepție, atât de drag esoteriștilor!

Pentru a ne lămuri și mai bine, iată cum raportau anticii microcosmosul (omul) la macrocosmos (universul): „Tot ce este în cer este și în afara lui, ca și tot ce este pe pământ este echivalent cu ce se află în afara sa, precum corpul este format din organe așa și universul este zămislit din planete...“ (bucată de text găsită pe plăcuțe de lut în Memphis).

Și tot așa: râmele aveau forma intestinelor, plămânii aveau formă de pasăre, cu alte cuvinte, absolut totul în legătură cu interiorul nostru avea un corespondent în afară. Pentru ei, Soarele era Principiul activ, dinamic, iar Luna, luminătorul nopții, era responsabilă cu starea pasivă, vegetativă, potențială. Astăzi, știm că omul respiră de 25 920 de ori într-o zi, ceea ce corespunde anului platonician, exact cât îi trebuie soarelui să guverneze toate casele astrologice, iar media de vârstă a persoanei de 72 de ani are exact același număr de zile. Pare surprinzător, nu?

Așadar, în esoterism lumea spiritelor și cea materială se află într-o permanentă corespondență și în raporturi dictate de

vibrația personală. Lumea pe care o trăim este cea pe care o gândim, iar lumea de apoi este exact cea pe care o creăm în planul terestru, prin acțiunile, faptele, visurile, speranțele și cunoașterea noastră. Dar să vedem, mai departe, cum percep inițiativa „aventura“ punctului care devine întreg, a gândului care devine Univers și a visului care se transformă în realitate.

Pentru ei, Big Bangul se desfășoară cam așa: din neant s-a precipitat o energie foarte fină, mult mai subtilă decât lumina, urmată de un gaz diafan care conține în el potențialul tuturor lucrurilor și ființelor. Aici cele două testamente care compun Biblia converg către aceeași idee primordială: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol, peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor. Dumnezeu a zis: să fie lumină. Și a fost lumină.“ (Facerea, 1-3). Dar și: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața și viața era lumina oamenilor“ (Evanghelia după Ioan, 1-4).

Vedem încă o dată câtă importanță acordau anticii ideii că inițial totul a pornit din Mintea lui Dumnezeu, iar gândurile sale s-au materializat odată cu apariția Timpului ca unitate de măsură a Creației. Ei, odată cu apariția Timpului se naște și ideea morții, iar înțelepții primelor veacuri identificau limita, moartea, despărțirea de scânteia creatoare cu Saturn. Grație lui, un obiect poate ocupa un anumit spațiu, unic, fără ca nimeni să nu-i poată lua locul până la despărțirea de învelișul care găzduiește ideea-spirit. Tot Saturn este cel care a ajutat creația să se individualizeze, a permis conștiinței să iasă din întreg și să cunoască căderea în materia solitară. De aceea, în esoterism, Saturn devine sinonim cu Satan sau cu întunericul: „Dumnezeu a văzut că Lumina era Bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric“ (Facerea, 4) și: „Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o“ (Evanghelia după Ioan, 5). Putem lesne să observăm că la început

s-a purtat o luptă titanică între Forța Creatoare a lui Dumnezeu, care supunea nimicul, transformându-l în permanență, și opoziția acestuia, tendința de a usca și omori, încă din fașă, germeii creației. Pentru astrologie, Saturn reprezintă devoratorul, pedepșitorul, cel care face viața grea oamenilor, cel care a germinat lumea cu însăși dispariția ei! Însă el are un rival pe măsură. Salvatorul întregii Creații care este Soarele Lumilor, Lumina Primordială, Tatăl întregii Creații. El poate regenera totul insuflându-i viața. Astfel, când Isus a pogorât în creația materială pentru a regenera întregul, inițiatorii au știut că Soarele a coborât în tenebre pentru a lăsa și acolo sămânța luminii, adică a vieții! În diversele culturi ale lumii, Soarele are numele de Krishna, în India, de Apollo în Grecia, de Ra în Egipt șamd.

Într-o altă ordine de idei, esoteriștii cred că, la început, universul a fost mineral, dar prin influența Soarelui el trece la o octavă superioară a conștiinței sinelui divin, adică la dimensiunea vegetală. Și aici nu întâmplător găsim în Biblie referirea la Grădina Edenului și la pomii cu viață veșnică, sau la cel care conține în sămânța lui cunoașterea binelui și a răului.

Noua structură a Universului se compune și trăiește creând noi spații. Găsim în Vechiul Testament exact această ordine primordială în etapele creației: „Apoi Dumnezeu a zis să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ. Și așa a fost!” (Facerea, 11). Observăm, oarecum contrariați, că Soarele, luna și stelele apar ulterior. Așadar, noua ființă vegetală care se situa în inima universului capătă numele de Adam, iar întinderea „vegetală” devine Paradisul. Dar să nu-l uităm pe Saturn, sau esența întunericului, care vine să-i scoată pe Adam și pe reflexia lui în lumea sa, Eva, din starea de beatitudine a „eternei primăveri”. Păcălindu-l cu dobândirea adevăratei libertăți prin individualizare, Saturn reușește să-l facă pe Om să piardă starea

de integrare în Dumnezeu și să parcurgă întregul drum înapoi spre Sursă cunoscând Binele și Răul doar prin propria opțiune.

Revenind la starea vegetală, ar trebui să ne lămurim văzând cât de asemănător este sistemul nostru nervos simpatic cu structura unui arbore. În această dimensiune a energiei în proces de condensare, apar la om chakrele, meridianele prin care circulă energiile, ca seva prin rădăcini. Inutil să mai vorbim de interacțiunea între om și plante în procesul de vindecare și regenerare... Adam se reproducea, la începuturile existenței sale, prin sine însuși, căci era făcut după Chipul și Asemănarea Elohimilor, iar în spirit nu exista sexualitate. De aceea Eva este plăsmuită din coasta sa și nu este o creație independentă! Referitor la dimensiunea vegetală, să mai pomenim totuși de teribila asemănare dintre rădăcina de mătrăgună și trupul omenesc, cât și despre utilizarea ei în magie.

Deși descoperită abia în 1866, epifiza sau glanda pineală, de mărimea unei migdale, este situată în profunzimea creierului, la joncțiunea cu măduva spinării, încă din perioada vegetală, tocmai pentru a-l ajuta pe om să-și amintească lumea pe care a părăsit-o fiind păcălit de întuneric. Pentru iluștrii noștri înaintași această glandă, numită de egipteni șarpele ureus, de indieni ochiul lui Shiva, de chinezi al treilea ochi, reprezenta organul de percepție al sferelor înalte, o fereastră deschisă către ierarhiile spirituale, și se antrena prin meditație și diferite tehnici de alterare a conștiinței. Începe istoria inițierilor, prin care cei animați de „dorul de acasă” își aminteau lumea din care căzuseră. Astfel ei înțelegeau că la început pământul și soarele erau unite, ca întreaga creație din Dumnezeu, dar, picând într-o materie care îl separa pe Adam de Lumea Lui, omul se vedea izolat și însingurat. Conștientizând despărțirea, omul începe să înțeleagă că soarele nu-l mai luminează din interior, ci că, după separarea pământului de El, poate fi umbrit de o siluetă cu adevărat înfricoșătoare. Este

șarpele diabolic, Saturn cu pofta lui de a chinui și devasta care îi face omului cel mai teribil dar: Teama!

Acest episod coincide cu trecerea de la stadiul vegetal la cel animal. Căci șarpele este primul animal din Grădina Edenului. Odată cu începerea noii dimensiuni, apar dorințele, poftele și setea de sânge. Când apare foamea, apare și moartea, căci omul căzut în materie nu se poate hrăni și nu poate trăi decât ucigând alte forme de viață. Începe experimentarea răului și a binelui prin propria conștiință. Iată ce scrie în Geneza despre aceasta: „Iar femeii i-a zis: Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale, în dureri vei naște copii... iar lui Adam i-a zis: blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale!“ Înmulțirea speciei, odată cu noua dimensiune animală, se produce prin dualizare. Apar masculinul și femininul ca energii complementare. Observăm că apare pentru prima oară și conceptul de rău necesar. Astfel esoteriștii nu-l confundă pe Saturn-Satan, zeul dimensiunii materiale, cu Lucifer, steaua dimineții, alias Venus.

Pentru antici, Venus are un caracter dual. Apare ca o zeiță de o frumusețe magică, dar și ca oribila femeie-șarpe. În Biblie referirile sunt cvasiidentice, Lucifer fiind un înger de o lumină nemaîntâlnită, căzut în mrejele întunericului. Poate că tocmai Lucifer îi face pe Adam și Eva să conștientizeze că „sunt goi“. Astfel, conștiința umană trebuie să cunoască răul și să-l învingă prin libertatea de a se asocia cu Binele! Prin această cădere teribilă, lui Lucifer îi cade din frunte un smarald imens ca semn că cel de-al treilea ochi se va atrofia și celor care l-au urmat.

„... Sfântul Mihai văzu mânia lui Dumnezeu... A luat coroana lui Lucifer de pe capul lui. Așa încât piatra a sărit de pe ea. Și a devenit pe pământ, piatra lui Parsifal“ (*Parzifal*, Wolfram von Eschenbach). Într-o analiză ceva mai complicată, am putea spune că, din cauza lui Satan, viața este grea, dar din cauza lui Lucifer, ea devine greu de înțeles, căci el aduce iluzia ca formă

înșelătoare de adevăr. Saturn este eminentemente rău, dar Venus aduce un caracter dubios omului. Îl învață dobândirea lucrurilor prin escrocherie, dar îl și păcălește în căutarea adevăratului drum către Casă. Lucifer este iluzionistul care poate lua chiar înfățișarea Luminii înalte, doar pentru a-l confuza pe cel care a început să înțeleagă Adevărul. El creează dorințele și trimite impulsurile care-l fac pe Sfântul Pavel să scrie în Epistola către Romani, 7-19: „... nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc“.

Chiar dacă epoca modernă îl definește pe Iehova ca fiind unicul Dumnezeu, traducerea corectă a ebraicului Elohim se articulează la plural. Pentru adeptii esoterismului, cele două denumiri se referă la Entități diferite. Elohim sunt șapte Spirite înalte care acționează împreună ca un singur Zeu și lucrează în Energia Solară. (am scris cu majuscule căci mă refer la soarele din toate sistemele planetare, nu doar în cel al galaxiei noastre), iar Iehova este cel care pornește în combaterea lui Lucifer, adică a zeiței Venus. Pentru inițiații din vechime, Iehova este Spiritul înalt al Lunii. El este creatorul reflecției și al gândirii. El ne învață să luptăm cu impulsurile și dorințele bestiale prin analiză și reflecție. Dacă Soarele este viața, Luna ne învață moralitatea pentru a dobândi Viața. Într-un fel greu de înțeles pentru materialişti sau pentru cei care gândesc doar exoteric, luna guvernează glanda pituitară, sau hipofiza.

Pentru iudei, Iehova, și pentru arabi, Allah este Demiurgul care ne învață cum să luptăm cu Lucifer dându-ne setul de reguli pe care, respectându-l, putem să accesăm nivelurile superioare ale conștiinței, care ne unește cu Sursa. Așa cum Elohimii l-au înlănțuit pe Satan, sau cum Soarele l-a învins pe Saturn, tot așa Iehova sau Allah îl învinge pe Lucifer.

Ecurile acestei titanice înclăștări îl regăsim în toate culturile lumii: bătălia lui Krisna cu demonul-șarpe Kaliya, a lui Apollo cu șarpele monstruos Python, sau lupta lui Perseu cu șarpele înaripat